

повно розібрати отсі питання в звязку з характеристикою мистично-аскетичної переміни в життю й поглядах Гоголя в IV т.; можно тільки пожадати скорійшого виходу сього тому й закінчення цікавої праці.

Між додатками й замітками до окремих місць праці, що знаходимо в кінці кожного тому, можна завітувати, як найбільш цікаві в I т. звістки про службу В Гоголя, копії з його подання й з двох докладів (рефератів) В. Трощинському; в II — показані за статєю д. Сумцова паралелі до „Вія“ з народних казок; в III подано декотрі паралелі з народних пісень до образів і описів Гоголя, розбір погляда д. Максимовича на наукове приготування Гоголя й потім коротенький огляд звісток про відносини Г. до Поляків і католицизма з книги Смоліковского *Historia Zgromadzenia Zmartwychwstania Panskiego*. О. Г—ий.

Е. В. Пѣтуховъ. Письма Н. В. Гоголя къ Н. Я. Прокоповичу (1832—1850), К., 1895, ст. II + 60 + 2 табл.

Листи Гоголя до його шкільного колеги й приятеля Прокоповича (одного з менших поетів російських), переховані в бібліотеці їх спільної *almae matris* — Ніжинського ліцея (тепер інститута), вже видрукував раз Гербель (часоп. Русское Слово, 1859, I). Д. Петухов видав сі справді дуже важні для біографії Гоголя листи наново в сій брошюрі з поводу ювілею інститута, уважаючи видання Гербеля дуже непоправним; до листів Гоголя додано ще чотири листи самого Прокоповича і два знімки фототипичні з листів Гоголя. М. Г.

Сборникъ Харьковскаго Историко-филологическаго Общества, т. IX, Харків, 1897, ст. XVI + 243 + 113—128.

На початку сего тому напечатана посмертна споминка д. Багалія „О. Николай Лашенко и его труды по мѣстной церковной исторіи“ (з портретом покійного) та два некрольоги: „Д. А. Матовъ“ (М. Маслова) і „Памяти І. І. Каширенинова“ (А. Ветухова). Остатні два — вихованці харківського університета, ученики пок. Потебні. Пок. Матов — болгарин, професор славістики в софійській висшій школі й редактор болгарского збірника для фольклористики, значить товариш пок. Драгоманова, симпатизував і з політичною діяльністю остатного. Каширенинов прилагодив ся був між иньшим до одної переважної справи — студій музики українських народних пісень, покласифікованих пок. Потебнею. Тим тяжша его втрата. Умер іще молодшим від Матова, у 28 році жита. В збірнику є статя ще про одного рано втраченого славіста — Дра Ватрослава Облака, і воно вкупі робить дуже гірке вражінє. Пок. Лашенко був протоєреєм харківської троїцької церкви.